

έμοι προσφιλεστατος ἀντικονφορμισμός ἐκειπέ-
ρα. ὄχι μοῦ λέει ἀλλὰ μπορείς νὰ ἐμφανίζεσαι
ὡς ἄγγελος ὅποτε θέλεις. τότε ζήτησα ἀπὸ τὸν
παπάκο σαράντα καντάρια φαλάκρα καὶ μέτω-
πο πνευματικοῦ ἀνδρός. θέλεις νὰ μοιάζεις τοῦ
δημοσθένη μὲ ρώτησε. ναι τοῦ εἶπα. τότε ἐντά-
ξει γιὰ τὴ φαλάκρα καὶ τὸ μέτωπο ἀλλὰ θά
᾿χεις καὶ τέσσερα καντάρια βραδυγλωσσία. «μὲ
τὰ πολλὰ τίς κάναμε τίς συμφωνίες μὲ τὸν ἄ-
γιον».

ἄρχισα λοιπὸν νὰ ἐπιπλέω στὸ εὐτυχές κανάλι
τῆς διανοήσεως. τὸ πρᾶμα πήγαινε ρολοί. οἱ
συμπόται καὶ συμποηταί μου μὲ εἶχαν στὰ πού-
πουλα ἄσπρης καὶ ἐσχάτως καταβροχθισθείσης
χήνας. αἱ πρῶται γυναικὲς συστηματικῶς ἄκου-
γαν τοὺς λόγους πού ὡς δαίμων ἐξέχεα ἐπὶ τῶν
ὠτων καὶ τοῦ σώματός των ἀλλὰ ἐκράτουν τὸν
κράβατόν των μονήρη ἢ κατειλημένον ὑπὸ
προσφιλεστέρων νεανίσκων ἄλλων ὑποτροφιῶν.
αὐτὸ μὲ στεναχώρησε κάποτε πολὺ. ἐξήντησα
τὸ δαιμονικόν μου στοιχεῖο ἐν τῇ ποιήσει τῷ
πεζογραφίματι τῇ ζωγραφικῇ τῷ θεάτρῳ καὶ
τῇ ἀρχιτεκτονικῇ. δὲ βαριέσαι. ἤμουν μιὰ χαρὰ
παιδί τῆς συνναστροφῆς ἀλλὰ πολὺ ὀλίγον κα-
τάλληλος γιὰ παιδί τῆς σποράς τῶν συνανθρώ-
πων μου. ξαναπήγα στὸν παπάκο.

ὁ καλὸς καγαθὸς παπάκος ἔκρινε πῶς μοῦ ἐ-
χρειάζοντο ὄργανα (στὸ σημεῖο αὐτὸ καταχά-
ρηκα. ἐπιτέλους σκέφτηκα, κατάλαβεν ὁ ἅγιος
πῶς κάτι πρέπει νὰ φυτρώσει κάτω ἀπὸ τὸν
ἀφαλὸ καὶ ἄς τὸ δοκιμάσωμεν) ὄργανα αἰχμη-
ρὰ καὶ δξύτατα, πλήρη οὐσίας γενετικῆς μιᾶς
ζωῆς δλόκληρης. πρέπει εἶπε νὰ μοῦ κάνει
μιὰ λεπτὴ ἐγχείρηση πού θὰ μοῦ δινε τὸ δι-
καιῶμα νὰ προχωρήσω ἀντρίκια στὴ ζωή. τοῦ
εἶπα πῶς συμφωνῶ ἀπολύτως καὶ ἄρχισα νὰ
ξεκουμπῶν τὸ παντελόνι. τί πᾶς νὰ κάνεις μοῦ
λέει ἀποχωρητήριω ἔχει στὸ χῶλ, δευτέρα πόρ-

τα ἀριστερὰ καὶ τὸ φῶς ἀπέναντι. μὴ ρίχνεις
νερὸ γιατί πλημμυρίζει ἡ λεκάνη, μά, τοῦ λέω,
εἶπατε γιὰ μιὰν ἐγχείρηση. βγάλε ἀπλῶς τὸ
καπέλο σου, μοῦ χαμογελάει, μιὰ τρύπα στὸ κε-
φάλι σου θ' ἀνοιξῶ καὶ θὰ βάλομε μέσα τίς
λέξεις πού θὰ εἶναι ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς τὸ ὄργα-
νό σου.